

MADÁR JÁNOS

Vallomás a Mátrában

Ez az erdő szeret minket.
Égbe kapaszkodó ágaival fölemel.
Nézd a fecskék meg-megvillanó
szárnyát! Gyöngéden kutat a fény,
és szívünkre lel. Évszázados
aranygyűrűket hogy mutogatják
a fák... Eljegyezte őket – veled,
velem – a végtelen világ. Ne is szólj
kitakart sebeinkről ---,
csak nyíló virággá változzon
szemed! A tavasz legszebb
vítükreben arcunkat fölismered.
Ott vagyunk mi már a kövekben,
a szavakon átbukó lélegzet
alatt. Ólelj át és csöndesen énekelj,
énekelj – mint a Nap!
Gyermekeink majd örökbe fogadnak
minket. Kicsi kezükben csillag
gyúl, és főlészárítják ---
szétszórt lépteinket. Áttetsző,
fényes hullámokkal jön el az éj.
De addig szívemben lüktess,
a tüztől ne félj! Elhamvadnak
tenyerünkben a hófúvások,
mozdulataink rejtező
üvegszilánkok lesznek.
Megcsillan, ami nincs:
öröközöld szárnycsapásait őrzi
a fényveseknek.